

Sygn. akt I C 12/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kępnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Żaneta Cebula

Protokolant: sekretarz sądowy Marzena Kucharzak

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 w Kępnie

na rozprawie spraw:

1. z powództwa W. B. przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę
2. z powództwa I. H. przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki W. B. tytułem zadośćuczynienia kwotę 24.000,00 zł (dwadzieścia cztery tysiące złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki I. H. tytułem zadośćuczynienia kwotę 24.000,00 zł (dwadzieścia cztery tysiące złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Żaneta Cebula

Sygn. akt I C 12/15

UZASADNIENIE

Powódka W. B. wystąpiła z pozwem przeciwko (...) S.A. w W. domagając się zasądzenia na jej rzecz kwoty 24.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 grudnia 2014r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dobra osobistego, jakim jest więź rodzinna, a także zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

Powódka jednocześnie wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych w całości. Postanowieniem z dnia 27 lutego 2015r. Sąd oddalił wniosek.

Powódka I. H. wystąpiła z pozwem przeciwko (...) S.A. w W. domagając się zasądzenia na jej rzecz kwoty 24.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 grudnia 2014r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dobra osobistego, jakim jest więź rodzinna, a także zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Powódka jednocześnie wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych w całości. Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015r. Sąd oddalił wniosek.

Ponadto obie powódki wniosły o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdej z nich kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej i opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Obie powódki w uzasadnieniach pozwów podały, że w wyniku wypadku komunikacyjnego, który miał miejsce w dniu 7 grudnia 2007 r. w miejscowości M. śmierć poniosła ich siostra, M. B.. Sprawca wypadku M. G. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie II Wydział Karny w sprawie o sygn. akt II K 47/08 i z uwagi na krzywdy, jakie poniosły w wyniku utraty siostry przysługuje im zadośćuczynienie.

Powódki, reprezentowane przez (...) S.A. zgłosiły stronie pozwanej roszczenie w kwocie 40.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią siostry. Pozwane towarzystwo odmówiło przyznania wnioskowanego zadośćuczynienia.

Postanowieniem z dnia 16 października 2015r. na podstawie art. 219 k.p.c. sprawy zostały połączone w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego. Nadto zaliczenie na poczet dowodów dokumentów z akt szkodowych i akt sprawy karnej Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie II K 47/08 i przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w tych aktach na okoliczność przebiegu wypadku, zakresu odpowiedzialności za wypadek, braku zapiętych pasów bezpieczeństwa przez poszkodowaną i stopnia przyczynienia się do skutków wypadku.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, iż zostały zgłoszone przez powodów roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zdaniem pozwanego upływ siedmioletniego czasu pomiędzy zdarzeniem, a podjęciem działań w celu uzyskania świadczenia mającego rekompensować doznaną krzywdę stawia pod znakiem zapytania jej rzeczywisty rozmiar, bo największy jest on bezpośrednio po zdarzeniu, czy też w stosunkowo krótkim czasie po nim, a wówczas powódki z takim roszczeniem nie występowały. Przy ocenie przesłanek art. 448 k.p.c. w zw. z art. 24 k.c. istotne znaczenie ma upływ czasu, dlatego też nie znalazł uzasadnienia w okolicznościach sprawy przedstawionych przez stronę powodową w pozwie do wypłaty zadośćuczynienia. Pozwany podniósł także, iż powodowie nie mogą żądać zadośćuczynienia, ponieważ w dacie śmierci M. B. nie obowiązywały przepisy, które mogły być podstawą do takiego żądania. W ocenie pozwanego obecnie obowiązujące przepisy nie powinny być stosowane w przypadku zdarzeń, do których doszło przed ich wejściem w życie. Ponadto stwierdził, iż zgodnie z ustawą ubezpieczeniową, ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność tylko za dobra osobiste osób poszkodowanych w wypadku, a strona powodowa nie była bezpośrednio poszkodowana w wypadku. Nadto w rozpatrywanej sprawie w ocenie pozwanego nie wykazano, iż więź łącząca roszczące z poszkodowaną uzasadnia przyjęcie, iż doszło do naruszenia dóbr osobistych. W szczególności biorąc pod uwagę fakt, że wnoszące roszczenie posiadały własne rodziny, które stanowią dla nich zaplecze emocjonalne.

Niezależnie od powyższych argumentów strona pozwana zaproponowała ugodowe załatwienie sprawy przez zapłatę na rzecz powódek każdej po 12.000,00 zł.

Strona pozwana podniosła również, iż pełnomocnik powoda nie uzasadnił żądania zasądzenia kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej.

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 grudnia 2007r. w miejscowości M. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym kierujący samochodem marki (...)o nr rej. (...) M. G., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Na skutek zdarzenia M. B., będąca pasażerką ww. samochodu doznała rozległych obrażeń ciała w następstwie których poniosła śmierć

na miejscu. Sprawca wypadku został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie II Wydział Karny w sprawie o sygn. akt II K 47/08.

Sprawca ubezpieczony był u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wywołane w związku z ruchem tych pojazdów.

(dowód: akta Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie o sygn. II K 47/08, bezsporne)

Powódka W. B. była starszą siostrą zmarłej, między nimi była różnica 11 lat. Były ze sobą silnie emocjonalnie związane. Powódka brała udział w opiece nad młodszą siostrą, do 19 roku życia mieszkały razem tj., do momentu wyjazdu powódki na studia do Niemiec. Pomimo rozstania utrzymywały częsty kontakt telefoniczny i mailowy. Powódka pomagała siostrze w nauce dwóch języków obcych, dlatego też zdarzało się, że telefonicznie odrabiała zadania domowe. Powódka odwiedzała siostrę, wspólnie spędzały święta i uroczystości rodzinne.

O wypadku powódka dowiedziała się telefonicznie. W chwili wypadku mieszkała w Niemczech u rodziny, gdzie pracowała jako opiekunka ich dziecka. Bardzo przeżyła śmierć siostry. Było to dla niej szok, bardzo traumatyczne przeżycie. Po zdarzeniu przebywała w Polsce przez dwa tygodnie. Obecnie gdy przyjeżdża do Polski zawsze chodzi na grób zmarłej. O zmarłej siostrze myśli codziennie, ma jej zdjęcie jak wyglądała w wieku 16 lat oraz zdjęcie kiedy była mała, ma mały ołtarzyk, zapala tam świece. To traumatyczne zdarzenie bardzo zmieniło życie powódki. Święta w rodzinie przebiegały zawsze w radosnej atmosferze, odkąd nie ma siostry, wszystko dla powódki straciło sens. Zawsze w wigilię czeka na nią nakrycie na stole. Powódka od śmierci siostry stała się lękliwa, chciałaby bardzo, aby czas się odwrócił ale nie jest to już możliwe. Pomimo upływu czasu nadal przeżywa żalobę.

Po śmierci siostry nie korzystała z porad psychologicznych. W trudnym czasie wspierała ją koleżanka. Kiedy w nocy nie mogła spać zażywała tabletki nasenne.

Powódka nie otrzymała żadnego zadośćuczynienia od pozwanego.

(dowód: przesłuchanie powódki W. B., k.71-71v , nagranie 00:02:10-00:10:36)

Powódka I. H. była najstarszą z trzech sióstr. Pomiędzy zmarłą, a nią była duża różnica wieku, 13 lat. Od urodzenia mieszkały razem. Miała z siostrą bardzo dobre relacje, siostra wychowywała się z jej dziećmi. Poszkodowana w chwili śmierci miała 16 lat, a jej dzieci 6 lat i 2,5 roku. Kiedy się urodziła powódka wraz z siostrą W. pojechały jednym rowerem do szpitala, do S., żeby ją zobaczyć. Bardzo cieszyły się z jej narodzin, a gdy miała 2,5 roku ich mama poszła do pracy, a powódka wraz z siostrą opiekowały się nią i pomagały w jej wychowaniu. Były ze sobą bardzo uczuciowo i emocjonalnie związane. Cały wolny czas spędzały razem, powódka pomagała siostrze w odrabianiu lekcji, razem chodziły na spacer, siostra pomagała powódce w opiece nad dziećmi, chętnie zostawała z nimi. Rodzina wspierała się wzajemnie. Razem spędzali święta, które wcześniej były radosne, a teraz po śmierci siostry, wszyscy czekają żeby wigilia jak najszybciej minęła.

Życie powódki po śmierci siostry wygląda zupełnie inaczej, brakuje jej siostry, cały czas ją wspomina, stała się bardzo nerwowa. Pokój zmarłej pozostał nienaruszony, codziennie do niego chodzi, ma ciągle wrażenie jakby tam była. Pomimo, iż od śmierci siostry minęło osiem lat, czas nie złagodził cierpienia jakie odczuwa. Pozostaje nadal w żałobie. Ma żal do sprawcy, że ten nie odczuwa skruchy i że nie przeprosił rodziny za to co zrobił.

Po śmierci siostry nie korzystała z pomocy psychologicznej, czego obecnie bardzo żałuje. Brała leki nasenne.

Powódka nie otrzymała od pozwanego żadnego zadośćuczynienia.

(dowód: przesłuchanie powódki I. H. k. 71v i k.86,nagranie 00:12:10-00:19:03)

Zmarła była najmłodszą z sióstr, ładną, zawsze uśmiechniętą dziewczyną, zawsze funkcjonującą w centrum rodziny. W szkole bardzo dobrze się uczyła i miała bardzo dobry kontakt z rówieśnikami. Była „oczkiem w głowie” całej rodziny.

Relacje między siostrami były bardzo dobre, wszyscy dbali o siebie, wspierali się, bardzo się kochali, stosunki były doskonałe, wzajemnie się szanowali i nie było sytuacji konfliktowych. Wszyscy razem spędzali święta, imieniny i uroczystości rodzinne. Siostra W. B. zawsze przyjeżdżała na wszystkie uroczystości rodzinne i praktycznie codziennie kontaktowała się z siostrą M.. Wspólny czas wszystkie siostry spędzały chodząc razem do kościoła, przygotowywały święta, zwyczajnie przebywały ze sobą.

Śmierć siostry była dla całej rodziny tragedią, silnym traumatycznym przeżyciem, a sam pogrzeb był wstrząsający. Rodzina bardzo cierpiała, siostry były na środkach uspakajających, nie mogły utrzymać się na nogach, mdlały. Przez pierwsze lata po zdarzeniu rodzina zupełnie się zmieniła, byli załamani, ciągle przeżywali żalobę po zmarłej, ciągle o tym mówili, a wspomnienia wywoływały płacz. Smutek trwa cały czas. Nawet po wielu latach nie zablizniły się rany. Nieprzerwanie istnieje pamięć po zmarłej M., jej pokój jest wyłączony z użytkowania i pali się tam przez cały czas świeczka. Ból po zmarłej jest ogromny, dotknął psychiki bliskich. Rodzinę boli również fakt, że sprawca nie przeprosił, nie okazał skruchy.

(dowód: zeznania świadka S. S. k.85-85v, nagranie 00:01:37 - 00:09:12 zeznania świadka J. B. k.85v, nagranie 00:11:36 - 00:23:55, zeznania świadka D. B. k. 85v-86, nagranie 00:27:51-00:33:11)

Powódki zgłosiły pozwanemu (...) S.A. w W. szkodę związaną z wypadkiem komunikacyjnym w wyniku którego ich siostra poniosła śmierć i wezwały go do zapłaty zadośćuczynienia.

W toku likwidacji szkody pozwany odmówił wypłaty powódkom zadośćuczynienia stwierdzając iż, nie znalazł uzasadnienia, w okolicznościach sprawy przedstawionych przez stronę powodową w pozwie do wypłaty zadośćuczynienia.

(dowód: akta szkody (...))

Powypadkowe oględziny samochodu marki (...) wykazały, że tylne psy bezpieczeństwa nie były używane w czasie zaistniałego zdarzenia drogowego. Na tylnej kanapie siedziała m.in. M. B.. Kierujący pojazdem samochodowym oraz osoba przewożona takim pojazdem wyposażonym w pasy bezpieczeństwa są obowiązani korzystać z tych pasów podczas jazdy. Pasy bezpieczeństwa należą do środków tzw. biernego bezpieczeństwa i mają poważny wpływ na złagodzenie skutków wypadków drogowych. Stopień przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody z uwagi na brak zapiętych pasów wynosi 20%.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny rekonstrukcji wypadków inż. Z. A. akta Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie o sygn. II K 47/08 k.113-161, pismo odpowiedź na pozew strony pozwanej k. 25-29, protokół rozprawy z dnia 27 stycznia 2016r. k.98)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów, w szczególności nie budzących wątpliwości dokumentów, przesłuchania świadków oraz powódek, których zeznania uznał za spójne i wiarygodne. Sąd przeprowadził również dowód z akt sprawy II K 47/08 Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie oraz akt szkody (...) na okoliczność przyczynienia się poszkodowanej M. B. do powstania szkody.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Na wstępie rozważań prawnych należy stwierdzić, iż działanie sprawcy wypadku powodujące śmierć M. B. miało miejsce w dniu 7 grudnia 2007 r., a zatem powód nie może dochodzić zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. Przepis ten bowiem wszedł w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r., z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008 r. Nr 116 poz. 731). Ustawa ta, nie zawiera żadnych szczególnych unormowań intertemporalnych dotyczących przytoczonego przepisu. Tym samym nie można uznać, aby istniały podstawy prawne do stosowania treści tego przepisu z mocą wsteczną. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 10 listopada 2010 r. (II CSK 248/2010, LexPolonica nr 2497390, OSNC

2011/B poz. 44) najbliższym członkom rodziny zmarłego nie przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Podstawę roszczenia powoda stanowić może jednak art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Katalog dóbr osobistych, określonych w art. 23 k.c., ma charakter otwarty. Przepis ten wymienia dobra osobiste człowieka pozostające pod ochroną prawa cywilnego w sposób przykładowy, uwzględniając te dobra, które w praktyce mogą być najczęściej przedmiotem naruszeń. Przedmiot ochrony oparty na podstawie art. 23 i 24 k.c. jest jednak znacznie szerszy. Należy uznać, że ochronie podlegają wszelkie dobra osobiste rozumiane jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznaje się za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Więzy rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. Spowodowanie śmierci osoby bliskiej może zatem stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009 LexPolonica nr 2371235, OSNC 2010/C poz. 91, OSP 2011/2 poz. 15). Również w uchwale z dnia 22 października 2010 r. III CZP 76/2010 (OSNC 2011/B poz. 42) Sąd Najwyższy, analizując skutki dodania § 4 do art. 446 k.c. uznał, że wzmacnia on pozycję najbliższego członka rodziny, jednak nie wyklucza stosowania także art. 448 k.c., przy czym na podstawie art. 448 k.c. zadośćuczynienie pieniężne przysługuje najbliższemu członkowi rodziny za doznaną krzywdę także wtedy, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w art. 448 k.c. jest bezprawne i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego. (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 grudnia 2002 r. V CKN 1581/2000 Lex Polonica nr 361049) Przyjęcie takiego stanowiska oznacza, że podstawą zasądzenia odpowiedniej sumy zadośćuczynienia będzie każde zawinione działanie sprawcy, a więc zarówno w wypadku winy umyślnej, jak i winy nieumyślnej. W przedmiotowej sprawie sprawca wypadku został prawomocnie uznany za winnego tego, że w sposób umyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, powodując wypadek drogowy czego skutkiem była śmierć M. B. - siostry powódek.

Kryteria istotne przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia to: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienie moralne, wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby bliskiej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy i wiek pokrzywdzonego(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006r. IV CSK 99/05, LEX nr 198509). W niniejszej sprawie zostały naruszone więzi rodzinne, nie tylko więzi łączące siostry ale i więzi łączące rodziców z dziećmi. W wyniku traumatycznego przeżycia związanego ze śmiercią M. B., która w dacie wypadku miała 16 lat, cała rodzina zmarłej przeżyła wstrząs psychiczny i cierpienia moralne. Zaburzenia będące skutkiem śmierci osoby bliskiej spowodowały poważne zakłócenia nie tylko w funkcjonowaniu powódek ale całej rodziny, a skutki tych zaburzeń są już nieodwracalne. Utrata siostry znacznie wpłynęła na funkcjonowanie powódek w obecnym życiu. Zostało zakłócone ich szczęście rodzinne, więź rodzinna, która była mocna i trwała. Rodzina powódek była ze sobą silnie uczuciowo związana, razem spędzali święta i uroczystości rodzinne, pomagali sobie, nie było między nimi żadnych konfliktów. Siostry przez długi okres wspólnie ze sobą mieszkały, były ze sobą silnie uczuciowo związane, wzajemnie się wspierały i pomagały sobie. Nawet kiedy powódka W. B. wyjechała z Polski, to i tak nadal utrzymywała stały kontakt z pokrzywdzoną. M. B. była najmłodszą z siostr w rodzinie gdzie różnica wieku była znaczna i przez to może była mocniej kochana przez całą rodzinę, tym bardziej przeżywanie jej tragicznej śmierci jest głębsze. Siostry wspólnie przebywały ze sobą, pomagały młodszej siostrze w nauce, spędzały razem wolne chwile oraz wspólnie przeżywały swoje problemy i tego

w jednej chwili powódki zostały pozbawione. Doświadczyły krzywdy, a była ona tym bardziej dotkliwa, że śmierć osoby bliskiej nastąpiła nagle i nieoczekiwanie, w żaden sposób nie może się z nią pogodzić. Wskutek zdarzenia powódki przeżyły traumę, z którą do dzisiaj się borykają. Utrata, bowiem ukochanego człowieka – siostry - była dla nich bolesnym doświadczeniem, pełnym żalu, cierpienia, krzywdy, łez, buntu i rozpacz, a jej śmierć wywołała negatywne i nieodwracalne konsekwencje w ich życiu. Pokój zmarłej pozostał od chwili jej śmierci do dnia dzisiejszego nienaruszony, a w wigilie czeka na nią dodatkowe nakrycie. Ból i żal są nadal głębokie i odczuwalne, szczególnie kiedy w świadomości powódek pozostaje fakt, iż sprawca wypadku nie przeprosił, nie odczuł skruchy za to co zrobił. Pomimo znacznego upływu czasu okres żałoby u powódek nadal trwa. Reakcja ta jest wynikiem bezradności i bezsilności cierpiących. Chciałaby, aby czas się cofnął, ale tak się nie stanie. Wprawdzie powódki starają się przystosować do straty młodszej siostry, jedna nadal towarzyszy im poczucie pustki, osamotnienia i bólu, tym bardziej, iż tragicznie zmarła M. B. była osobą młodą, pełną radości i planów na przyszłość. Wiek poszkodowanego i postawa sprawcy rzutują na rozmiar krzywdy, szczególnie gdy poszkodowany jest osobą młodą lub następuje szczególne nasilenie winy sprawcy, rozmiar krzywdy jest wtedy większy niż gdy takie okoliczności nie występują.

W tym miejscu wskazać należy, iż nie ma żadnych mierników, które pozwoliłyby ocenić wartość cierpienia po stracie osoby bliskiej. Zwłaszcza w sytuacji kiedy ta śmierć jest nagła, nieprzewidziana, spowodowana wyłącznie działaniem osoby drugiej. Krzywda i cierpienie osób najbliższych jest ogromne i nie można go przeliczyć na żadną wartość pieniężną. Tym samym zadośćuczynienie za taką krzywdę jest tylko pewnym surogatem, bo nie da się tej krzywdy inaczej naprawić. Życie ludzkie jest bezcenne, dlatego też zadośćuczynienie za krzywdę w postaci pozbawienia życia osoby najbliższej dla powódek nie może być niskie albo nie może dochodzić do sytuacji kiedy następuje odmowa jego przyznania, bo doprowadziłoby do deprecjacji wartości życia ludzkiego. Zadośćuczynienie ma bowiem przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

W ocenie Sądu, rozmiar i natężenie cierpień psychicznych uzasadniają przyznanie powódkom zadośćuczynienia w kwocie 30.000,00 zł. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, iż poszkodowana M. B. z uwagi na brak zapiętych pasów bezpieczeństwa przyczyniła się w 20 % do zaistnienia szkody. Poziom przyczynienia się poszkodowanej nie był kwestionowany przez żadną ze stron.

Przyjmując zatem 20 % przyczynienia się zmarłej do zaistniałej szkody Sąd obniżył przyznane powódkom zadośćuczynienie do kwot po 24.000,00 zł.

W ocenie Sądu, bacząc na rozmiar krzywdy i natężenia cierpień psychicznych należy stwierdzić, że przyznane przez Sąd kwoty zadośćuczynienia nie są zawyżone, a ich wysokość stanowi odpowiednią rekompensatę krzywdy powódek spowodowanej nagłym i niespodziewanym odejściem najbliższego członka rodziny. Zdaniem Sądu zasądzona kwota znajduje konkretny wymiar finansowy w aspekcie bólu i cierpienia po stracie siostry przy uwzględnieniu prawidłowo ukształtowanych bliskich stosunków rodzinnych sprzed zdarzenia, charakteryzujących się wysokim stopniem zażyłości, tym więcej, że śmierć w gronie najbliższych osób jest tragedią, jaka obecna będzie dożywotnio w świadomości powódek, oddziałując na ich dalsze życie.

Odsetki od zasądzonej w pkt. I i II wyroku kwoty zadośćuczynienia Sąd ustalił od dnia 17 grudnia 2014 r. - zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.).

Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. kosztami postępowania w zakresie uwzględnionego powództwa obciążył w pozwanego zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy.

Koszty zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt. 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, ze zm.).

W niniejszej sprawie Sąd rozstrzygając wniosek powodów o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego ocenił, że nakład pracy pełnomocnika powodów był przeciętnym nakładem pracy pełnomocników w sprawach o podobnym charakterze, a także ocenił, że staranność pełnomocnika przy wykonywaniu czynności nie była wyższa od przeciętnej. Przy czym Sąd dokonując oceny w tym zakresie wziął pod uwagę długość trwania postępowania, ilość wyznaczonych rozpraw i przeprowadzonych na nich czynnościach procesowych, aktywność pełnomocnika stron i jego wkład w rozpoznanie sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę należało przyjąć, iż żądanie przyznania dwukrotnej stawki minimalnej nie zasługuje na uwzględnienie i winno zostać obniżone do wysokości minimalnej stawki w każdej ze spraw, określonej w § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. tj. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Żaneta Cebula

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.
2. Przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

K.17.02.2016 r.